

29. ledna

BL. ARCHANDĚLY GIRLANI, PANNY

Eleonora Giralani [džirłani] se narodila roku 1460 ve šlechtické rodině v severoitalském městě Trino, v tehdejší Savojsku. Na výchovu byla svěřena sestrám benediktinkám, záhy vnímala povolání k řeholnímu životu. Spolu se svými dvěma sestrami vstoupila v sedmnácti letech do kláštera karmelitek v Parmě. Tento klášter byl – jako jeden z prvních ženských klášterů Řádu – založen jen osm let předtím. Přijala řeholní jméno Archanděla. Brzy po profesi (1478) ji komunita zvolila za převorku. Roku 1492 se stala převorkou nově založeného kláštera v Mantově, kde tehdy působili bl. Bartoloměj Fanti a bl. Baptista Spagnoli. Pro klášter vybrala název „Santa Maria del Paradiso“. Vyjádřila tak své přesvědčení, že sestry mají již na zemi podíl na životě nebe; sama byla mysticky obdarována, měla zvláštní úctu k tajemství Nejsvětější Trojice. V třetím roce svého mantovského priorátu vážně onemocněla, zemřela 25. ledna 1495. Když byl za Josefa II. zrušen klášter v Mantově a později i v Trinu, byly její ostatky přeneseny do špitálního kostela sv. Vavřince v rodném městě. Blahořečena byla Piem IX. roku 1864.

Společné texty o pannách.

Modlitba se čtením**DRUHÉ ČTENÍ**

Z výkladu karmelitánské řehole
od blahoslaveného Jana Soretha

(*Expositio paraenetica, Parisiis 1625, s. 111-116.*)

O vnitřní a vnější cele

Dále v Řeholi následuje: „Podle polohy místa, kde se rozhodnete přebývat, ať má každý z vás samostatnou oddělenou celu.“

Řeholník je syn milosti a plod lůna cely. Cela ho mateřsky živí, chová a objímá, vede ho k plné dokonalosti a činí hodným rozmlouvání s Bohem.

Cela je svatá půda a svaté místo, kde spolu Pán a jeho služebník vskrty rozmlouvají, jako rozmlouvá člověk se svým přítelem. V ní se věřící duše často spojuje s pravým Bohem,

tak jako se snoubenka přidružuje ke svému snoubenci. Zde sjednocuje nebeské s pozemským, božské s lidským. A jako Boží chrám je svatý,¹ tak i celá Božího služebníka. V chrámě i v cele se projednávají věci božské, v cele však častěji. Cela je totiž dílnou všeho dobra a dopomáhá k pevné vytrvalosti. V cele je každý, kdo správně žije v chudobě, bohatý. A kdo má dobrou vůli, má tam při sobě vše, co potřebuje k dobrému životu.

Avšak abys přebýval v cele bezpečněji, jsou ti dáni tři ochránci: Bůh, svědomí a duchovní otec. Bohu jsi zavázán zbožností – zcela se jí oddej; svému svědomí jsi povinen péčí o svou čest – pro ni ať se stydíš hřešit; duchovnímu otci máš zachovávat láskyplnou poslušnost – ve všem se k němu utíkej. Navíc, dokud jsi maličký, přidám ti ještě čtvrtého strážce, a dokud se nenaučíš více myslet na Boží přítomnost, opatřím ti vychovatele. Radím ti: sám si zvol nějakého člověka, jehož příkladný život se ti tolik vtiskl do srdce a naplnil tě takovou úctou, že kdykoli by sis na něj vzpomněl, vzbudí to v tobě úctu k němu a budeš se chovat a smýšlet tak, jako by byl přítomen. Tak ať v tobě roznítí lásku a napraví vše, co je třeba napravit, takže ústraní tvé samoty ti neublíží. Všechny své myšlenky budeš považovat za jemu zjevné a přiměje tě to k nápravě, jako kdyby tě viděl a káral.

K takovému životu v samotě ať má tedy každý samostatnou celu. Řehole praví dokonce doslovně: „Jednotliví bratři ať mají samostatné oddělené cely.“

Měj celu vnější a celu vnitřní. Tou vnější je dům, v němž bydlí tvá duše i tělo. Vnitřní cela ať je ve tvém srdci, tam ať přebývá Pán, Bůh veškerého tvého nitra, spolu s tvým duchem. Dveře vnější klauzury jsou znamením dveří klauzury vnitřní. Jako vnější klauzura brání tělesným smyslům toulat se venku, tak ať se vnitřní smysly stále v nitru upínají k Bohu. Miluj proto svou vnitřní celu, miluj i celu vnější a pečuj o obě dvě. Buď ukrytý ve vnější cele – ne proto, abys mohl skrytě hřešit ve větší tajnosti, nýbrž proto ukrytý, abys žil ve větším bezpečí. Ani si totiž neuvědomuješ, za co své cele vděčíš. Snad ti nedochází, že jsi v ní nejen léčen ze svých neřestí, ale také ušetřen

svárů s jinými. A právě tak si neuvědomuješ, jak by sis měl vážit svého nitra, dokud v něm nezakusíš milost a sladkost vnitřní útěchy. Náležitě si tedy važ obojí cely a dbej především na sebe sama: uč se v cele mít vládu sám nad sebou, uspořádat svůj život, usměrňovat své chování, být k sobě náročný a kritický. Nikomu na tobě nezáleží více a nikdo tě neposoudí s větším porozuměním, než ty sám.

Kdosi k tomu, o čem mluvíme, říká:

„Měj v své cele zalíbení
a ven jen nerad vycházej,
celý den dbej na mlčení,
v čas daný bystře povstávej:
modli se, čti, čiň pokání;
zpytovat se nepřestávej.“

A proto říká Řehole: „Každý z vás ať má samostatnou oddělenou celu, tak jak mu bude přidělena osobním rozhodnutím převora za souhlasu ostatních bratří nebo rozumnější části.“

¹ Srov. 1 Kor 3,17.

ZPĚV PO DRUHÉM ČTENÍ

Žl 27,4

Jedno od Hospodina žádám a po tom toužím: * abych požíval Hospodinovy něhy a patřil na jeho chrám.

V. Abych směl přebývat v Hospodinově domě po všechny dny svého života, * abych požíval Hospodinovy něhy.

ZÁVĚREČNÁ MODLITBA

Bože, tys dal blahoslavené Archanděle milost celým srdcem přilnout k tajemství Nejsvětější Trojice; dopřej na její přímmluvu i nám, ať již zde na zemi zakoušíme předchuť tvé slávy a v plnosti tě jednou uvidíme tváří v tvář. Prosíme o to skrze tvého Syna...